

være en håard Fremgangsmaade mod dette Lovforslag og lidet beligt at nægte Overgangen til 2den Behandling, og jeg vil meget anbefale at stemme for Overgangen til 2den Behandling og Udvalgs Medsættelse.

Mhlefeldt-Laurvig: Det ærede Medlem fra 3dje Kreds (Chr. Nielsen) og, saa vidt jeg forstod, det ærede Medlem for 7de Kreds (Madsen Nygdal) kom med en Udtalelse der, om end ikke ordret saa dog omtrent lod saaledes, at den, der ikke vilde stemme for dette Lovforslag, er en Mand, der ikke ønsker at gøre noget for Landbruget eller i alt Fald ikke sympatiserer med Agrarbevægelsen. Jeg maa dog sige, at jeg er en virkelig varm Ven af Landbostanden, og at jeg vil gøre alt, hvad jeg kan, for at fremme dens Interesser. Sigeledes er jeg en varm Ven af Agrarbevægelsen, idet jeg haaber, at den vil komme i en Retning, som jeg kan sympatisere med, og at den skal blive til Gavn for Landet, ved at føre hele vor Udvikling ind paa bedre Veje. Til trods herfor vil jeg ikke tage i Betænkning at stemme mod dette Lovforslag, og jeg vil, ligesom det ærede kongevalgte Medlem, der aabnede Talernes Række (Steffensen) bestemt tilraade at stemme imod Overgangen til anden Behandling.

Det er altsaa blevet sagt her i Tinget, at den, der ikke stemte for dette Forslag, var ingen Ven af Agrarbevægelsen, og der er ogsaa andre Steder faldet lignende Udtalelser. Jeg trøster mig nu med, at man skal høre meget, før Drengene gaa af en. Det er saaledes blevet sagt paa Agrarmøder rundt omkring i Landet, at den, der ikke sluttede sig til Tanken om Genindsørelse af Bimetallismen, og at den, der ikke vilde skaffe alle Husmænd paa Landet Jord, var ingen Ven af Agrarbevægelsen. Nogle Ledere af denne mente, at man ikke kunde være Agrar, naar man ikke var stemt for Frihandel, medens andre havde den Opfattelse, at man ikke kunde være det, uden at være for Toldbeskyttelsen. Det er især disse to sidste Udtalelser, der have gjort mig det vanskeligt at træde ind som Medlem.

Jeg vil altsaa stemme imod det nærværende Forslag og anbefale det høje Ting at gøre det samme nu straks ved 1ste Behandling. Lovforslaget er nemlig efter min Mening for det første urimeligt og dernæst temmelig meningsløst. Jeg finder det urimeligt, fordi jeg samstemmer med de Udtalelser, der ere fremkomne fra Medlemmer af det andet Ting imod, at vi skulde være i en virkelig Nødstilstand. Jeg

der opholder mig paa Landet og kender Landbruget, ved saare vel, at mange have lidt store Tab, og jeg haaber at man i Tidens Løb kan komme dem til Hjælp. Men, at der for Nødstilstanden skulde være en Nødstilstand til Stede, som kunde motiverer et saa radikalt Forslag som dette, kan jeg ikke indbrømme. — Jeg finder dernæst Lovforslagets Tanke temmelig meningsløs, thi det var en fuldkommen rigtig Bemærkning, som fremkom fra et æret Medlem i det andet Ting, at de Bønge Lovforslaget gav, vilde, som han udtrykte sig, blive „kastede i Grams“. Afskillige vilde saa saadanne Bidrag, de ingen Hjælp kunde have af. En Husmand vilde saaledes saa 2 à 3 Kroner, større Gaardmænd 70—100 Kroner, og de største Bestidere her i Landet vilde kunne saa op til 12—14,000 Kr. Der kan altsaa ikke være Tale om, at disse Bidrag paa nogen Maade kunne redde nogen af disse eller blot hjælpe det allermindste.

Dernæst har dette Lovforslag ogsaa efter min Mening et temmelig uheldigt, for ikke at sige farligt Indhold; thi det er uheldigt paa denne Maade at indføre Stattelettelser forinden man har tænkt paa at sætte andre Statter i Stedet, eller i alt Fald kan paa-pege Besparselser, som kunne motivere en saa stor Nedgang i Statteindtægten. Jeg vil i alt Fald ikke være med til en saadan Højskolepolitik som denne. — En anden Sag var det, om vi, naar Agrarbevægelsen er kommen i rigtig Gang, og har faaet flere Repræsentanter her i Rigsoagen, kunde komme ind paa en Medsættelse af Statterne paa Landet. Jeg skulde intet have imod en saadan Stattenedsættelse, og jeg kunde i saa Henseende slutte mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for 6te Valgfreds (Caspersen), at en Del af de Statter, som nu blive betalte af Landbruget til Staten, burde gaa til Kommunerne. Jeg vilde endogsaa, som jeg ogsaa tidligere har udtalt, finde det fuldkommen rimeligt, om alle disse Statter tilfaldt Kommunerne, men jeg skal for øvrigt ikke komme nærmere ind herpaa. Jeg skal kun gentage, at jeg ikke kan gaa med til en Politik, der uden at tale om Besparselser eller Indførelse af ny Statter medfører en Stattenedgang af 3—4 Millioner Kroner.

Vi komme dernæst ogsaa ved dette Lovforslag ind paa et efter min Mening temmelig farligt StraaPLAN. De sige altsaa nu, Tiberne ere daarlige og vanskelige for Landbrugerne, og at de derfor skulde have Eftergivelse af Statterne. Men det Spørgsmaal kommer saa frem, som det ogsaa blev udtalt af et æret Medlem i det andet Ting,